

Eduard Carmona (Deltebre, 1982).

OCELL 2 / ALGUNS CONFLICTES

*Esteu perdonat tothom es pot equivocar
va dir l'ocell*

Jacques Prévert

Que jo volia un ocell
no va ser mai
cap secret.
M'agradava veure'ls
amb les ales esteses
com si ens beneïssin
en passar-nos per sobre.
Veia les ales
com un tresor exposat
i el tresor deia
“-Pren-me! Pren-me!”.

I jo volia un ocell.

Un dia, van passar
tots els ocells del món
per damunt el meu cap
(es va fer una nit intermitent,
com la del foc).
Tothom aixecava les mans,
feia “-Ohhh!”.
El dia dels ocells, en digueren.
I jo, que volia un ocell,
no en vaig veure cap,
aquell dia.
En canvi, vaig veure una noia.
La noia, tenia un ocell!
L'ocell no em va mirar,
però la noia sí.
I els meus desitjos d'ocell
van batre les ales.
Arrencaren a volar.
Ompliren el cel intermitent.
La noia digué “Se te'n van!”,
i el seu ocell aprofità l'instant
com haurien de fer tots els ocells,
i escapà a volar
d'una manera preciosa.

Eduard Carmona

Vam quedar aturats,
l'un al costat de l'altre
i sense dir ni piu.

ALTRUISME ANIMAL

per tu hiena em vaig fer matar
per les lleones
em vaig deixar acaçar fent el joc salvatge
del desig de mort
em vaig exposar a l'esplanada
i no vaig córrer caminava
perquè m'abastessin més fàcil
em van obrir la caixa a urpades
i van fotre el morro a dins i burxaven
i lo primer que m'arrencaren
amb la boca roja preciosa de sang
va ser el cor i se'l cruspiren hiena ple de vida

i treballaven per a tu al capdavall i no ho sabien.

COSTELLES

*Ens perdérem, caminàrem
nits i dies dins el bosc*
Miquel Bauçà

érem dos i no ho sabíem tots els dies
perquè érem els dies mateixos
les ramalles dels jardins amb tot d'esqueixos
les boires que brollaven de les vies

què dic boires que érem cossos
érem mossos i arrebatos i carn gula
la natura dels processos dels borratxos
érem l'art i uns mamarratxos

i uns satèl·lits que orbitaven una pruna
érem de fang i sota l'aigua
vam pressentir la riuada

Eduard Carmona

la sequera els munts de runa
la mà que marcava la carta
érem peixos que es llançaven dins la barca